

VERS ÉS CSÓK.

Angyal! minap azt fogadtad
Egynehány költőnek,
Hogy a' legjobb versért a' legjobb szerzőnek,
Csókot adsz; és alig hogy meg nem adtad.

Micsoda?! verseknek csók lehessen bére?
Ha tőled az ilyen ígéret kitelhet
A' ki elfogadja nem hajtók szivére,
Mert nem az ész, a' szív csókot érdemelhet.
A' Csók édes bére az érzékenységnek,
Szerelem' pecsétje, adója hívségnek.

Apolló' fiai Pindusz' tetejére
Koszorúra és nem csókra idéztettek,
'S a' Gráciák az ősz Homerosz' fejére,
Csóktalan virágzó borostyánt hintettek.

Nem vetélkedem én Poéták veletek,
A' szép zöld koszorút én nektek engedem,
Ti jobb verset írtok; én jobban szeretek,
Angyalom' csókjával én megelégedem.

Gróf De'sewffy Jó'sef.

L A U R A H O Z.

Neked is vagynak é hát néma könnyeid
Mellyek kebelednek lágy sohajtásain
Mikor félre értve hullnak érzéseid
Hév cseppel pergenek arczod' téj habjain?

Vagynak! 's nem hallá még senki panaszodat
Nem kerestél széllyel még sehol enyhülést,
Hanem csak felvévén földre fátyolodat
Láttatlan Vesztaképp' siratod a' vesztést.

Ismered é már a' világ' mézes mérgét
'S félsz a' csaló - külső szívárvány színein
Hajladozva hagyni belső' csendességét
Hogy ne függjön annak változó kényein.

A' vétketlen lélek' gyermek-bizodalma
Játszó enyelgéssel ejti-ki titkait
'S azután sir, látván hogy Sátán' rágalma
Leste 's esufolódva csafarja szavait.

Érzem kényes lelked' gyengéd büszkeségét
Tudom, hogy vékonyan font hajlékony húrjain
Milliózva nézi léte' édességét,
Ha hozzá rokonság ömled szív' hangjain.

De, mint egy szebb virág, legbiztosb nyiltában
A' család harmaton, midőn dér lopja-meg,
Oda vész díszével bágyadt hervadtában,
'S elreppent illatját senki se kapja-meg.

Ugy te, ha vágyásod karidban gerjeded
'S azt komoran hideg tekintet fogadja,
Szédülsz, és körülted a' szép föld süllyeded
'S elhültödnék reszket ajkadon bánatja.

Mért te szerencsétlen? mért Rád mérve bánat?
Hogy az setétkedjék lassu napjaidon,
'S nyugalmat távolban keresve elfáradt
Epedésben halj-el fanyar gondjaidon.

Ha el nem tévelygne az a' szép kegyes hit
Melly a' tőrőnek most világol éjjelén,
Hogy Angyal számlálja minden szenvedésit
'S majd koszorúja lesz nem halandó fején.

Ugy ott fenn, pálmádnak látom már zöldjeit,
Boldogok' lelkei vígan néznek rája,
A' Seraph árnyában, zengi énekeit,
'S ez itt mond a' jövő Laura' koronája.

Döbrentei Gábor.

A' N E V E T É S.

Vígóság és tréfák közepett enyelegve szorítja
Szívünket szívhez a' csapodár nevetés;
Mennyet tár az epedve reménylő hív szeretőnek
Altala számlál sok víg napot a' ki barát;
A' tetszöst 's tréfát hahoták közt adja előnkbe,
Ollykor csal-köntös ál-lepelére szorúl
Vidám szív örömét terjeszti előnkbe magával,
Boldog az a' ki örül, boldog az a' ki nevet!

Kis Lajos.

